

вдигатъ глави и оглушаватъ съ своя ревъ околността.

На гледъ човѣкъ би взелъ тѣзи животни за крайно глупави, обаче морскитѣ лъвове сж много умни, хитри и лесно се опитомяватъ. Тѣ сж особено игриви и обичатъ да се забавляватъ. Ловко ловятъ подхвърлената имъ риба, а често сами я подхвърлятъ съ устата си нагоре, хващатъ я искусно и съ това се забавляватъ.

Хората ги преследватъ и убиватъ за кожата и мастта.

Д. Чолаковъ.

ЦАРСКИЯТЪ СОКОЛЪ.

Преди много години соколътъ е билъ една отъ най обичнитѣ птици на всички ловци. Тѣ го опитомявали още отъ малкъ, приучавали го на ловъ и го имали за свой нераздѣленъ другаръ, кога отивали на ловъ.

Еднажъ единъ царъ излѣзълъ на ловъ съ своитѣ соколи и своята свита. Ходили цѣль день изъ гората, но нищо не намѣрили и никакъвъ дивечъ не убили. Деньтъ превалилъ, а царътъ напразно се луталъ още съ надежда. По едно време той се отдѣлилъ отъ другаритѣ си. Тръгналъ самъ на конь изъ гората, а на рамото му стоялъ кацналъ най вѣрниятъ му соколъ и оглеждалъ по всички посоки.

Царътъ почувствувалъ голѣма жажда, но всички поточета били пресъхнали. Следъ дълго скитане той билъ зарадванъ отъ слабия блѣсъкъ на малко вода, която сълзѣла отъ насрещната скала. Тамъ нѣкога шуртѣло буйно поточе, но сега отъ него била останала само слаба следа.

Царътъ слѣзълъ отъ коня си, взелъ своята сребърна чаша и се доближилъ до скалата. Въ това врѣме соколътъ хвъркналъ, издигналъ се и заоглеждалъ околността. Дълго чакалъ царътъ, докато се събере въ чашата вода. Когато тя вече се напълвала, поднесълъ я жадно къмъ устата си. Но соколътъ се стресналъ, блѣсналъ ржката му и водата се разлѣла.